

Sílo

A TAPASZTALAT NAPJAI

PUNTA DE VACAS, ARGENTÍNA, 2007. MÁJUS 5.

Kedves barátok... kedves barátok¹, zarándokok és a Punta de Vacas-i Parkba látogatók! Szeretnék néhány szót szólni ezeknek a Napoknak a központi témájáról: a Megbékélésről, mint mély spirituális tapasztalatról. Tudom, megbocsájtjátok nekem, ha teszek egy pár perces kitérőt, mielőtt rátérnék témánkra, hogy némi magyarázatot fűzzek ehhez a rendkívüli helyzethez, melyet megélünk.

Az elmúlt negyven évben mindössze négy alkalommal beszélünk a nyilvánosság előtt itt, ezen az elhagyatott helyen a hegyek között. Az első alkalom 1969-ben volt. Ma találunk itt néhány emléktáblát, melyekbe különböző nyelveken van belevésve a szöveg, mely emlékeztet minket arra, ami akkor itt elhangzott. Ebben megtaláljuk annak a gondolkodási és cselekvési rendszernek az összefoglalását, amely különböző módokon, különböző pillanatokban és a világ különböző pontjain nyilvánul meg. Akkor arról beszélünk, hogy mi a különbség a fizikai fájdalom és a szellemi szenvedés között. Az Igazságosságra és Tudományra úgy tekintettünk, melyet teljes mértékben a társadalmi fejlődésnek szentelnek, mint a testünkben lévő fájdalom enyhítésének és megszüntetésének kizárólagos útjaira. Igazságosság és Tudomány. A szellemi szenvedés azonban, eltérően a testi fájdalomtól, nem fog megszűnni az Igazságosság és a Tudomány gyakorlásával. A Tudomány és az Igazságosság fejlődéséért tett folyamatos erőfeszítés a legjobb ügyeket szolgálta az emberi társadalmakban. Ugyanígy, a szellemi szenvedés leküzdéséért tett erőfeszítést épp annyira fontosnak tekintettük, mint a fájdalom leküzdésén való fáradozást. Azóta azt tanítjuk, hogy a fájdalom és a szenvedés leküzdésére irányuló erőfeszítés az emberi törekvések között a legnemesebb.

Több százezer közeli barátunkkal a Föld emberivé tételének feladatára szántuk el magunkat. Mit jelent számunkra „Emberivé tenni a Földet”? Azt jelenti, hogy az emberi szabadságot tekintjük a legfőbb értéknek, a megkülönböztetés-mentességet és az erőszakmentességet pedig a legmagasabb rendű társadalmi gyakorlatnak. A Föld emberivé tételéért tett erőfeszítéseink közepette nem vontuk ki magunkat azon kötelezettségek alól, melyeket másoktól elvártunk. Valójában megköveteltünk magunktól egy viselkedési formát: hogy úgy bánjunk másokkal, ahogy szeretnénk, hogy velünk bánjanak. És most azt javasoltuk, hogy tartsunk egy rövid szünetet, egy rövid szünetet az emberivé tétel útján, annak érdekében, hogy létünk és cselekedeteink értelméről elmélkedjünk... egy rövid szünetet, hogy létünk és cselekedeteink értelméről elmélkedjünk. Elzarándokoltunk erre az elhagyatott helyre, hogy keressük az Erőt, ami táplálja az életünket, keressük a cselekvés Örömet, és keressük a szellemi Békét, ami szükséges ahhoz, hogy előrehaladjunk ebben az eltorzult és erőszakos világban. Ezekben a napokon felülvizsgáljuk az életünket, a reményeinket és a kudarcainkat is azzal a céllal, hogy megtisztítsuk a szellemünket minden hamisságtól és ellentmondástól. Törekvéseink és csalódásaink felülvizsgálata egy olyan gyakorlat, melyet, még ha csak egyszer is az életben, csak egyszer is az életben, de mindenkinek el kell végeznie, aki előre akar lépni személyes fejlődésében és a világban végrehajtott cselekedeteiben. Ezek az inspiráció és az elmélkedés napjai. Őszinte megbékélés önmagunkkal és azokkal, akik bántottak minket. Mély megbékélés magunkkal és azokkal, akik bántottak minket. Ezekben a fájdalmas kapcsolatokban, melyekben szenvedünk, nem próbálunk sem megbocsájtani, sem bocsánatot nyerni. Nem próbálunk sem megbocsájtani, sem bocsánatot nyerni. A megbocsájtás, a megbocsájtás olyan helyzetet teremt, amelyben az egyik fél felsőbbrendű pozícióba kerül, és a másik pedig megalázkodik az előtt a személy előtt, aki megbocsájt. És bár világos, hogy a megbocsájtás fejlettebb lépés, mint a bosszú, de nem annyira fejlett, mint a megbékélés.

Elfelejteni sem próbáljuk azokat a hibákat, melyek megtörténtek. Nem az emlékezet meghamisításáról van szó. Arról van szó, hogy megpróbáljuk megérteni, ami történt, hogy egy magasabb szintre jussunk el: a megbékéléshez. Semmi jó nem születik – sem társadalmi, sem egyéni szinten – a felejtésből és a megbocsájtásból. Ne felejts, és ne bocsáss meg! A szellemnek frissnek és figyelmesnek kell maradnia rejtegetés és hamisságok nélkül. Most a legfontosabb kérdést vizsgáljuk a Megbékéléssel kapcsolatban, mely nem ismer semmiféle meghamisítást. Ha keressük az őszinte megbékélést önmagunkkal és azokkal, akik mélyen megsebeztek minket, az azért van, mert az életünk mély átalakítására törekszünk. Egy olyan átalakulásra, mely kivezet minket a nehezteletésből, ahol egyértelműen senki nem békél meg sem másokkal, sem önmagával. Amikor képesek vagyunk megérteni, hogy nem egy ellenség él a bensőnkben, nem egy

¹ A spanyol nyelvben különbség van a nőnemű és hímnemű főnevek között: „Queridas amigas, queridos amigos”

ellenség hanem egy lény tele reményekkel és kudarcokkal, egy lény, akiben egymást követő képek rövid sorozatában láthatunk gyönyörű, beteljesült pillanatokot valamint a csalódás és neheztelés pillanatait is. Amikor képesek vagyunk megérteni, hogy az ellenségünk is remények és csalódások egymást követő pillanataiban él, egy lény, akinek szintén vannak gyönyörű, beteljesült pillanatai és olyanok is, melyek tele vannak kudarcral és nehezteléssel, akkor emberi tekintettel helyettesítjük a szörnyűség leplét.

A megbékélés ezen útja nem spontán módon jelenik meg, ahogy az erőszakmentességhez vezető út sem. Mivel mindkettőhöz szükséges egy mély megértés és az erőszaktól való fizikai viszolygás kialakítása.

Nem mi leszünk, akik a hibákat megítélik, sem a sajátjainkat, sem másokéit, ezt megteszi majd az emberi tapasztalat és az emberi igazságérzet és a hatalmát gyakorló hosszú idő, de nem akarok ítélkezni sem magam, sem mások felett... mélyen meg akarok érteni azért, hogy megtisztítsam a szellemem a nehezteléstől.

A megbékélés nem jelent sem felejtést, sem megbocsájtást, azt jelenti, hogy elismerjük mindazt, ami történt, és hogy javasoljuk magunknak, hogy hagyjuk el a neheztelés zárt körét. Azt jelenti, hogy áttekintjük és felismerjük a hibákat önmagunkban és másokban. Megbékélni azt jelenti, hogy nem lépünk rá kétszer ugyanarra az útra, hanem készségessé válni, hogy kétszeresen tegyük jóvá a hibákat, amiket elkövettünk. Azonban nyilvánvaló, hogy azoktól, akik megbántottak minket, nem kérhetjük, hogy kétszeresen tegyék jóvá a hibákat, melyet nekünk okoztak. Ugyanakkor jó feladat, jó feladat feltárni előttük a hibák láncolatát, melyet végighurcoltak az életükön. Ha ezt tesszük, megbékélünk azzal a személlyel, akire előtte ellenségként tekintettünk, még akkor is, ha nem érjük el azt, hogy a másik is megbékéljen velünk, ez azonban már az ő cselekedeteinek sorsához tartozik, melyekre mi nem vagyunk hatással.

Azt mondjuk, hogy a megbékélés nem kölcsönös az emberek között. Nem kölcsönös az emberek között, és az önmagunkkal való megbékélés sem eredményezi azt, hogy mások kilépjenek az ördögi körből, még akkor sem, ha felismerhetőek egy ilyen személyes hozzáállás társadalmi előnyei.

A megbékélés témája központi szerepet kapott ezeken a Napokon, de bizonyára sok más előrelépést is tettünk, azáltal, hogy fizikailag elzarándokoltunk egy ismeretlen vidékre, amely mélyen lévő tájakat ébreszt majd fel. És ez mindig lehetséges lesz, ha a Szándék, mely a zarándoklatra ösztönöz minket, egy hajlandóság a megújulásra, vagy még inkább arra, hogy átalakítsuk az életünket.

Ezekben a napokban áttekintettük életünk legfontosabbnak tartott helyzeteit. Ha találtunk ilyen pillanatokot, megbékéltünk velük, és megtisztítottuk őket a nehezteléstől, mely a múlthoz kötött minket, akkor egy sikeres zarándoklatot tettünk a megújulás és az átalakulás forrásához.

Ne felejtjük el azokat a rövid mondatokat, melyek a bensőnkben megjelentek, ne felejtjük el a gondolatokat, melyek hirtelen érkeztek hozzánk, ne felejtjük el leírni azt a néhány igazságot, melyeket megsejtettünk, és rövid időre láttunk magunk előtt táncolni a sétánk során, vagy amelyeket a zarándoklat utáni pihentető álmainkban láttunk. Ezek a mondatok, gondolatok és ezek a táncoló igazságok olyan inspirációk, melyekért hálásak lehetünk, és amelyek arra hívnak minket, hogy tovább lépünk a tapasztalatainkban, arra hívnak, hogy tovább lépünk a tapasztalatainkban, nemcsak a megbékéléssel kapcsolatosan, hanem az ellentmondásaink, gyengeségeink és félelmeink legyőzése terén is.

Azt kívánom, hogy kereséseink és találkozásaink lánggra lobbantsanak, és nagyon mélyen motiváljanak minket.

Befejezésképp el kell mondanom, hogy felismerem és szeretném megosztani mindannyiótokkal ezt a helyzetet, mely hasonlít ahhoz, ami az egyik vezetett élményünkben szerepel... «Visszatérek a világomba fénylő homlokommal és fénylő kezeimmel. És így elfogadom a sorsom. Itt van az út és én, alázatos zarándokként megyek vissza népemhez. Fénnel telítve térek vissza az órákhoz, a megszokott napi tevékenységekhez, az emberiség fájdalmához és egyszerű örömeihez. Én, aki adom kezeimmel, amit tudok, akit bántalmaznak, vagy a legmelegebben üdvözölnek, a szívnek énekelek, amely a legsötétebb mélységből született újjá az Értelem fényében.»